

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ

Ἀριθ. Πρωτ. 1836

«Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε!...»

Ὁ Γενάρχης μας • ἡ Νέα Ἀρχή • ὁ Ἀδελφός μας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ἡ ἐνθαρρυντικὴ καὶ ἐλπιδοφόρα προτροπὴ τῆς Ἁγίας Μητέρας μας Ἐκκλησίας, ἐπίκαιρος ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ἀκούγεται καὶ πάλι σήμερα «ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν»:

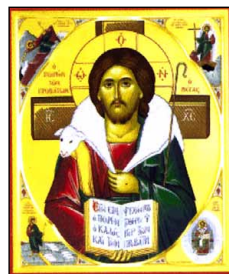
«Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε!...».

Ὁ Χριστὸς, ὁ Κύριός μας καὶ Θεός μας, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἤδη ἐπὶ τῆς γῆς, εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Ὁ Ἄκτιστος ἔχει προσλάβει διὰ τῆς Θεοτόκου, τῆ συνεργία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν κτιστότητα, τὴν ἀνθρώπινη φύσι, ἔχει γίνει Ἄνθρωπος γιὰ νὰ γίνουμε ἐμεῖς κατὰ χάριν θεοί.

Ἡ θεϊκὴ Ἀγάπη Τὸν ἔχει ὀδηγήσει σὲ μία Ἔξοδο ἀπὸ τὸν Ἐαυτό Του γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ Ἀπολωλός· νὰ τὸ ἐναγκαλισθῇ μὲ στοργὴν σὲ μία Αἰώνια Ἐνωσι· καὶ νὰ τὸ προσαγάγῃ στὸν Θεὸ Πατέρα· ἔχει εἰσέλθει στὸν Κόσμο γιὰ νὰ προσφερθῇ ὡς Ἀμνὸς Ἄμωμος στὸν Πατέρα.

Ἐχει ἐνσαρκωθῆ, ἔχει ἐνανθρωπήσει γιὰ νὰ γίνῃ ὁ Γενάρχης ἐνὸς Νέου Λαοῦ, ἐνὸς Γένους Ἐκλεκτοῦ, ἐνὸς Ἐθνους Ἁγίου, Βασιλικοῦ, Ἱερατικοῦ, Προφητικοῦ: τοῦ Γένους τῶν Χριστιανῶν· ἐκεῖνων δηλαδὴ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἔχουν βαπτισθῆ εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· στὸ Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Σήμερα λοιπόν, ἐορτάζεται ἡ Νέα Ἀρχή· σήμερα, ἐορτάζουμε τὴν μετοχή μας στὴν Νέα Ἀρχή αὐτήν, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν εἶναι Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ

Σωτήρας μας Χριστός· σήμερα, καλούμεθα να βάλουμε μία νέα αρχή, να ανανεώσουμε την μυστηριακή σχέση μας με τόν Χριστό και Θεό μας, και να ανακαινισθοῦμε μέσα στο Φῶς και τήν Δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

* * *

Πατί ὅμως, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί και Ἀδελφές μου, ἀπαιτεῖται ἀπό μᾶς τούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς αὐτή ἡ ἀνανέωσις; αὐτή ἡ ἀνακαινίσις;

Τρεῖς εἶναι οἱ βασικοὶ λόγοι, οἱ ὁποῖοι θέτουν με ἀπόλυτη σαφήνεια τήν ἀπαίτησι αὐτή:

Πρῶτον· ἕκαστος Πιστός προσωπικά, ἀλλά και ὄλοι μαζί συλλογικά, πρέπει να ὁμολογηθῆ με εἰλικρίνεια και μετάνοια, ὅτι *προδίδουμε*, ἔστω και χωρίς γνώσι και αἴσθησι, τὸ *ἀγιασμένο και ἱερατικό εἶναι μας*, τήν *χαρισματικότητα μας*, τήν *βασιλική και προφητική φύσι μας*.

Δεύτερον· εἴμεθα ὑπεύθυνοι-ἐνοχοὶ για τήν *κυρίαρχη πλέον κοινωνική ἀντίληψι τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Πλησίον*· ἡ θεολογία τοῦ Πλησίον, ἡ ἔγνοια για τόν Ἄλλον, ἡ θυσιαστική ἀναφορά στὸν Ἀδελφό, ἔχουν *περιθωριακή θέσι* στήν λεγομένη χριστιανική συνείδησι μας.

Τρίτον· εἴμεθα βαρεῖα ἐνοχοὶ, με τήν ἔστω και παθητική και ἀδρανῆ στάσι μας, ἀπέναντι στο συγκλονιστικό φαινόμενο *μιας ἀκραίας βεβηλώσεως* –σὲ συλλογικό πλέον ἐπίπεδο– *τῆς ἱερότητος τοῦ Προσώπου, τῆς Εἰκόνας τοῦ Θεοῦ*, στὸν κοινωνικό μας περίγυρο.

Ἡ τριπλῆ αὐτή εὐθύνη μας κατανοεῖται σήμερα ἀκόμη βαθύτερα, ὅταν ἀναλογισθοῦμε, ὅτι –ὅπως πολὺ ὠραία και βαθεῖα γράφει ὁ Ἱερὸς Νικόλαος Καβάσιλας,

«**Αὐτός**», ὁ Χριστός μας, «**ἔκυψεν εἰς τήν γῆν και εὔρε τήν Εἰκόνα**».

Ὁ Θεὸς ἐνσαρκώθηκε και συνεχίζει στήν Θεία Λειτουργία να ἐνσαρκώνεται, ὥστε να ἔχουμε τήν *δυνατότητα να θεωροῦμε τήν θεϊκή Μορφή Του δια μέσου κάθε Εἰκόνας Του, κάθε Ἀνθρώπου*· για να βιώνουμε τήν Παρουσία τοῦ Χριστοῦ μας και να *ἀναγνωρίζουμε Αὐτήν* σὲ κάθε Ἄλλον, σὲ

κάθε Ἀδελφό μας, σὲ κάθε συνάνθρωπό μας.

* * *

Πόσο λοιπόν, εἶναι δυνατόν να ἰσχύη για ἕναν ἕκαστο ἀπό μᾶς, Ἀδελφοί μου, ἐφ' ὅσον βαρυνόμεθα με τήν τριπλῆ αὐτή εὐθύνη, ἡ προτροπή τοῦ Ἁγίου Ὑμνογράφου: «**ὑψώθητε!...**»;

Ἄν δὲν ἀνανεωθοῦμε καὶ δὲν ἀνακαινισθοῦμε, πῶς ἄρα γε θὰ ἀνψωθοῦμε δοξολογικά, εὐχαριστιακά, πνευματικά; Καὶ πῶς θὰ συνανηψώσουμε ὅλο τὸν κόσμον στὸ ἐπίπεδο τῆς Νέας Ἀρχῆς; στὸ Μυστήριό τῆς Καινῆς Κτίσεως; στὴν κοινωνία τῆς Ἁγίας Τριάδος;

Ἐκεῖνος «ἔσκυψε» γιὰ νὰ εὔρη τὴν Εἰκόνα Του· ἐμεῖς *σκύβουμε* φιλάνθρωπα καὶ ἀναζητοῦμε τὴν Εἰκόνα Του στὸ Πρόσωπο τοῦ Ἀδελφοῦ μας;

Μᾶς ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ θεωροῦμε στὸ Πρόσωπο τοῦ Πλησίον μας Ἐκεῖνον· ἐμεῖς βλέπουμε μὲ δέος καὶ βαθὺ σεβασμὸ καὶ ἔγνοια θυσιαστικὴ Ἐκεῖνον στὸ Πρόσωπο τοῦ Ἀδελφοῦ μας;

Ἀποτελεῖ πράγματι μεγάλη τραγωδία ἡ γενικευμένη πλέον διαπίστωση, ὅτι οἱ Χριστιανοί, ὄχι οἱ ἀδιάφοροι, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ, ἔχουν λησμονήσει τὴν Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἀδελφὸ τους· ἔχουν ἐγκλωβισθῆ στὰ στενὰ ὄρια τῶν ἀτομικῶν θεμάτων καὶ προβλημάτων τους· ἔχουν λησμονήσει τὴν Θυσιαστικὴ Ἀγάπη, τὴν Ἀγάπη ποὺ *κοστίζει*· δὲν προσφέρουν τὴν ζωὴ τους ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον· ἀρνοῦνται στὴν πράξι τὴν Ὁμολογία τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐφ' ὅσον δὲν ζοῦν τριαδολογικά, δηλαδὴ ἀλληλο-περιχωρητικά, μὲ ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἀλληλεγγύη.

«Ὅταν, ὁμως, δὲν ζοῦμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, εἴμαστε κίολας νεκροί», γράφει σύγχρονός μας ἐπιφανὴς Ἑλληνας Ποιητής.

* * *

Ἐνώπιον τοῦ θείου Λίκνου τῆς Βηθλεέμ, Ἀδελφοί μου καὶ Ἀδελφές μου ἐν Χριστῷ, ἄς ἐπιχειρήσουμε σήμερα μίαν εἰλικρινῆ αὐτοκριτικὴ.

Μήπως δὲν ζοῦμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον; Μήπως εἴμεθα κι ὅλας νεκροί; Μήπως δὲν εἴμεθα Ναοὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος; Μήπως δὲν ἔχουμε κάνει τὴν ζωὴ μας μία **Λειτουργία**; μία **τριαδικὴ Λειτουργία Ἀγάπης**, στὴν ὁποία συλλειτουργοῦμε ὁ Θεός, Ἐμεῖς καὶ ὁ Ἀδελφός μας; μία **Λειτουργία**, ἡ Ὅποια διὰ τῆς Ἀγάπης καὶ ἐν τῇ Ἀγάπῃ καθαγιαίνει τὸν Κόσμον καὶ ἐκτοπίζει τὰ δαιμονικά καὶ βέβηλα στοιχεῖα τοῦ Κόσμου;

Ἡ εἰλικρινὴς ἀπάντησις στὰ ἐρωτήματα αὐτά, ἔχω τὴν πεποίθησι, ὅτι θὰ μᾶς βοηθήσῃ οὐσιαστικά ὄχι ἀπλῶς νὰ ἐορτάσουμε τὴν Νέα Ἀρχὴ ποὺ ἐγκαινίασε ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ἀλλὰ καὶ νὰ συμμετάσχουμε ἀποφασιστικά στὴν Νέα Ἀρχὴ αὐτῆ· καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν νὰ βιώνουμε στὸ ἐξῆς τὸν διαρκῆ ἀνακαινισμό μας μέσα στὸ Φῶς καὶ τὴν Δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τότε, πράγματι θὰ ἔχουμε «ὑψωθῆ»· τότε, μὲ συνέπεια θὰ ψάλλουμε ἐγκάρδια:

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε.
Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε.
Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε!...».

Εἴθε ἡ Προστασία τῆς Παναγίας Μητέρας μας Θεοτόκου, καὶ ἡ Εὐλογία τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος, Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας Κυπριανοῦ νὰ εἶναι πάντοτε μαζί μας εἰς Ἐνίσχυσιν, Ὁδηγίαν καὶ Παρηγορίαν μας. Ἀμήν!

† Ἀγία Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 2013

Ταπεινὸς εὐχέτης πρὸς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Κύριό μας

Ὁ Μητροπολίτης

† ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς

Πρόεδρος

τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων